

кътъ, припай. . . И баба Либеница скоро подала дѣду Либену шапката и тоягата.

Дѣдо Либенъ излѣзалъ на улицата и помислилъ си: „А какъ ща азъ сега да са помира съ Хаджи Генча? А трѣба да са помира. . . Момиченцето му е хе-хе-хе-хе! Сега ти, мой Либене, трѣба да са помиришъ, пукни, трѣсни, а помири са; ако са не помиришъ, то твоята женица живъ ще да та зарови въ гробътъ! Иди и моли за прошка.“ Дорде дѣдо Либенъ размишлѣвалъ за тия важни дѣла, то той, безъ да усѣти и самъ, са истърсилъ предъ Хаджи Генчовата къща.

— Ами какъ да влѣза? Срамъ ма е да влѣза. Не, трѣба малко да похода по пѣтьтъ; а послѣ да влѣза, помислилъ дѣдо Либенъ, и захваналъ да ходи нагоре-надолу. Дълго време той ходилъ назадъ-напредъ, дълго време гледалъ ту на врабците, които са ровиле изъ прахътъ, ту